

den Udvikling for denne Landsdel, der jo ligger fjernt fra Hovedstaden, end der ellers kunde være Tale om. Man har nu ikke Grund til at stille sig saa skeptisk, som man gjorde i sin Tid, da Eshjerg Havn var et umuligt Sted, da der var en Rigsdagsmand, der sagde, at han havde kun modt to Mennesker hørende paa Vestbanen, og det var to Ministre — jeg husker for Resten ikke Historien nøje. Nu vil Alverden til Eshjerg, nu bevilger begge Thingene en Subvention til at befare Eshjerg tre Gange om Ugen, og nu kan Alle se, at Jernbanen mod Vest og Sydvest skal føres frem, og man gruer ikke længer ved Tanken om en jydsk Midibane. De, der have ført disse Ting frem, have havt det rette Die. Til dem, der have gjort Modstand og mene, at det var uberettiget at foreslaa Anlæg af den Art, skal jeg sige, at jeg meget vilde beklage, om man vilde gjøre alvorlig Modstand herimod. Jeg finder Anledning til at sige det, da der virkelig synes at skulle gjøres alvorlig Modstand gjældende mod Lovforslaget ved dets endelige Vedtagelse. Jeg skal gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Vendsyssel (Madsen), der sagde, at der havde foreligget Lovforslag for Rigsdagen i 1876—77. Jeg har allerede nævnt, at fra Regjeringen eller ved privat Initiativ har der ikke været foreslaaet Rigsdagen Lovforslag før i Fjor; her i en Udvalgsbetænkning i Folkethinget for 1876—77 er der, som jeg har sagt, blevet taldt paa en Løgstør—Hobro Bane, det er fuldkommen klart, og Andet er der ikke stet. Det har foreligget den Gang til en Slags theoretisk Behandling i en Betænkning, men Projektet har ikke foreligget Rigsdagen før i Fjor.

Blom: Den ærede Minister udtalte, at Anlægget af denne Bane gennem Himmerland vilde være i Overensstemmelse med de Principer, som hidtil ere blevene fulgte ved Anlægget af Statens Jernbanenet. Deri kan jeg til en vis Grad være enig med den ærede Indenrigsminister, men der rejser sig et andet Spørgsmaal for mig, og det er, hvorvidt de Principer, der hidtil have været fulgte, ere rigtige, og derom skal jeg idemindste tillade mig at have en meget stærk Tvivl. Jeg er ikke i Vidrede med, at man er kommen ind paa et overordentligt farligt, i sine

Konsekventer uoverskueligt Princip, derved at man allerede nogle Gange har bygget og nu vil fortsætte med at bygge Baner, som jeg ikke kan betegne anderledes end som Amts- og Valgtredsbaner.

Mourier-Petersen: Jeg havde ikke ventet at tage Ordet ved denne Sags Behandling, men da jeg nu hører, der er reist Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget bør vedtages, kan jeg ikke Andet end udtale, at det efter min Formening vilde være i allerhøieste Grad uheldigt, om Landsthinget nu vilde standse dette Lovforslag paa dets videre Bei. Det er meget vansteligst paa Forhaand at have nogen Mening om, hvorvidt denne Bane vil kunne forrente sig eller ikke, men hvad jeg tror, man med Bestemthed kan sige, er, at Banen alligevel vil være til Gavn og Nytte for de Egne, den vil komme til at passere, og en saadan Bane har nu i saa lang Tid været stillet disse Egne i Udfigt, at jeg ikke kan se Andet, end at det vilde være meget uheldigt og beklageligt, om Landsthinget vilde hindre Lovforslaget i at gaa sin hele Bei gennem Thingene. Hvis fortsatte Forhandlinger skulde føre med sig, at Banen ikke bliver til Noget, er det en anden Sag end nu at standse Forslaget paa dets Bei. Det Stridt vilde jeg meget fraaade.

Madson: Jeg vil blot gjøre en kort Bemærkning lige overfor den høitæredede Ingenrigsminister i Anledning af Spørgsmaalet om Behandlingen af Jernbanelovforslaget i Rigsdagen, en Diskussion, jeg iøvrigt ikke agter videre at fortsætte. Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke har omtalt, at der i Rigsdagen har foreligget Lovforslag om Hobro—Løgstørbane før i de senere Aar. Jeg har omtalt, at den blev behandlet paa Rigsdagen i 1877, og det tror jeg nok er rigtigt. Jeg har dernæst omtalt, at disse to Spørgsmaal have staaet paa Dagsordenen i 12 & 14 Aar, og det tror jeg fremdeles er rigtigt. Det, at der i et enkelt Aar har foreligget Lovforslag om den ene Bane og ikke om den anden, er ikke overbevisende for mig. Det kunde nemlig være saaledes, at det var en Uretfærdighed, hvad jeg ikke videre skal komme ind paa, men for mig er det afgjørende, at det vilde være uretfærdigt